

излага своето мнение. „И тука има да стоя много“ помисли си адютанта и неспокойно погледна часовника на левата си ръка. За щастие разговора по телефона се свърши.

— Да, продължи внушително военния прокурор, въпроса беше за присъдата.... Тя е утвърдена от главнокомандувания отдавна и едвам сега иде за изпълнение. Кой знае къде е стояла забутана.... Наверно осъждения не ще има щастие то да дочака амнистия. Зер, говори се за такава....

— Виж, какво нещастие....

— Нема никакво нещастие! отреза сурово военния прокурор. Всекой виновник е длъжен да изкупи своя грех. Според мене амнистия не е нужна.... Тя е средство, което развъртава и приучва хората да клинчат от дълга. Ако бехме неумолими към злодейците от фронта и тила, щехме да имаме поне друг резултат.... А сега вече е толкова късно!

Военния прокурор сви нервно двете си ръце в юмруци, като да се закани некому. По лицето му премина за миг едва уловимо вълнение. Неговите ястребови очи изведнаж добиха един зловещ вид. Но това трая само един момент.

Той веднага се овладе и дори лицето му стана приветливо.

— И тжй, господин подпоручик, до утре! изправи се той и подаде ръка адютанту.

Некакви сухи и отекчителни догми се сториха на младия момък съжденията на военния прокурор. Не защото мислите на последния бяха криви, не. Но защото тжкмо сега, след позорното отстъпление, това му се виждаше вече толкова излишно.... Думите на военния прокурор, като ония на команданта преди малко, също тжй го умориха. За онава, което имаше да се случи утре той разсъждаваше повече със сърдцето си. Той би дал съгласието си утре на същото място да бъдат застреляни още десет такива виновници.... Но той се питаше: това ще спаси ли отечеството от позорния мир?

Студеният и пресен въздух на възн го ободри. Той се отби в парка, който е срещу казармата. По джлгата и простираща се далеко алея беше пусто. От двете страни се редеха липи с оголени като скелети клоне. По тех тук и там шушпеха печално самотни листе. Всичко наоколо имаше дълбоко опечален вид. Това като да отговоряше напълно на неговото настроение. Той си мислеше как понекога живота праща човеку твърде лоши изненади.

Тжкмо до казармата го извика снажен поручик с бръснати мустаци и нахлупена над очите шапка.

— Знаеш ли що? приближи се той и подаде адютанту ръка през телената ограда на парка.